

Szakács Eszter

LEVÉLTÖREDÉK HÁDÉSZBA

Álmomban elfordulni látlak, mint aki titokként őrzi arcát.
Állsz egy kocsinak dőlve az éjszakai folyó felett,
s végig, amíg beszélek hozzád, te a tükörképemet nézed:
hogy az ablaküvegben gesztikuláló homályos és dühös alak
égő cigarettája jelekkel rajzolja tele a sötétséget.

Azt mondtam egyszer, az életed vonala nem ér el hozzám.
Hogy nem tudtam soha, csak egy másik időben gondolni magunkra.
Most, amikor már egy anyagból vagy a kósza csillagokkal,
a lelkemért Uradnak kétellyel telt, átvirrasztott éjszakákkal,
s oly büntudattal áldozok, melyből egy isten mit sem ért.

Tegnap az asztalra ömlött bort teleírtam hullámokkal.
Mint egy levelet, melyben nem érhetem el a partot.
Mondd, mért lesz holtak birodalma az álom és az emlékezet
annak, ki a Léthé hamuszínű vizén nem kelhet át?
Hiába is faggatlak, elfordulsz, mint aki végső titokként őrzi magát,
s résnyre nyílt szádból csak világvégi szélsüvöltés tör elő...

(Élet és Irodalom, 2005. január 7.)

SZAKÁCS ESZTER 1964-BEN SZÜLETETT. VERSET ÍR. GÉRE CZ ATTILA- ÉS DÉRY-DÍJAS.